

L'any que hem deixat enrere ha estat important per a La Iaia, la formació de Vic. Amb 'On és la màgia?' (Música Global, 2014), aconseguiren el premi de la revista 'Enderrock' al millor disc de pop-rock de l'any i van fer forat entre les llistes del més destacat del curs de les publicacions estatals. A finals d'any, a més, editaren un CD i DVD amb el títol 'La Iaia XXL', reinterpretant el seu repertori i el seu so amb un directe amb la Cobla Bisbal Jove.

Agafem el cantant i compositor de La Iaia, Ernest Crusats, en ple procés de descompressió després d'una llarga gira que acabà el 7 de febrer a la Sala Apolo. Tot i això, el *frontman* de la banda que integren també Jordi Torrents i Jordi Casadesús, atén amb amabilitat una entrevista poc

habitual al món de la música, de balanç d'un curs significatiu per a ells i no de promoció pura i dura, quan has d'explicar una creació fresca, acabada de collir. De fet, *On és la màgia*, el disc que significà un canvi de coordenades sonores, del *pop-folk* precedent a un discurs amb espai per a l'electrònica i la psiquedèlia,

els sembla ja una cosa llunyana. I malgrat haver funcionat molt bé, Crusats, que és a pocs dies d'encetar una llarga estada a l'estranger, comença a veure les esclertes i defectes de la creació.

—**Fem una mica de retrospectiva. Quan estaven produint *On és la màgia?* tenien la sensació d'estar fent un**

“El disc envelleix més ràpid per a nosaltres que per a la resta de persones”

disc d'aquells que tindrà un impacte gran?

—Tothom que fa un disc pensa que el que està fent està bé i que allò tindrà impacte. Crec que és una sensació que tothom ha de tenir, perquè si penses que no servirà per a quasi res, no trobaríem la motivació per fer-ho. Quan estàvem fent *On és la màgia?* teníem una mica d'aquell no-realisme. Pensàvem en escenaris grans, amb públic, perquè és un disc bastant extravertit, que dona bastant energia a l'escenari. No és un disc introspectiu i tranquil, sinó que permet desfesar-nos una mica, traure'ns algunes cadenes que portàvem a l'escenari.

—**Volíeu distanciar-vos del pop-folk del disc anterior, *Les ratlles del banyador*. I també fer un disc més arriscat.**

Però al mateix temps heu fet cançons molt immediates, que funcionen molt bé.

—Estic d'acord amb això. De vegades és una mica contradictori: vas a fer alguna cosa arriscada, a provar de tenir una experiència de realització a través de les pròpies cançons, i resulta que crees cançons que funcionen ràpid, que són efectives. Nosaltres intentem que hi hagi convergència entre aquestes dues tensions. Jo sí que tinc un esperit pop, de fer música accessible a la gent, però també hi ha una pulsio d'intentar crear alguna cosa una miqueta nova, una miqueta creativa, arriscada, i ajuntar-ho tot. Si la lectura del disc és aquesta, doncs hem aconseguit bastant.

—**La demostració d'aquell equilibri és que el disc ha estat a les llistes del millor de l'any, ha tingut premis i, al mateix temps, ha aconseguit l'acceptació del públic.**

—Bé, jo no sóc de gaudir gaire de l'èxit, per dir-ho d'alguna manera. No ho acabo d'entendre així, sempre penso que podrien estar millor les cançons, que s'han de millorar moltes coses... Al disc li trobo moltes mancances que m'agradaria que no es repetissin...

—**Com ara?**

—Massa, massa [riu].

—**Tanta distància ha agafat ja respecte al disc? Tampoc no fa tant des de la seua publicació.**

—Per a nosaltres ja fa bastant. Aquest disc el vam compondre... Ja fa un temps, d'això. I el fet de tocar les cançons cada setmana fa que el disc envelleixi més ràpid que per a les altres persones. Nosaltres l'hem compost, l'hem tocat, l'hem enregistrat... Per a mi té un desgast. I arriba un moment que dius: "Hem de canviar".

—**Hi ha cançons que acusen menys el desgast que unes altres?**

—Sí. Per exemple, "L'arbre que vol ser humà" penso que en directe és millor que al disc. No la vam saber gravar com volíem, va sortir així, potser li mancava un altre *tempo*, una altra energia a l'hora de tocar-la. "On ets, Matilda?" és una cançó que, generalment, sempre funciona, tocant-la com al disc, en acústic a la ràdio... És una cançó que costa destrossar i això és molt bo, vol dir que funciona. I en directe, "L'ós" és una cançó amb la qual la banda ens podem lluir bastant, perquè està feta per

tots tres, conjuntament, és relativament fàcil interpretar en directe. En general, quan componem un disc primer toquem les cançons al local i després les gravem. Fem que les cançons funcionin, per poder-les gravar, i així el directe el tens solucionat, com si diguéssim. Et podries trobar amb un disc d'estudi que en directe perd la gràcia, això també podria passar. En el cas d'*On és la màgia* hi ha cançons que te'n canses per la lletra, no per la música. Hi ha lletres que no n'estic content i, llavors, anar-les cantant és una mica...

—**El cantant, al capdavant, és qui s'adona d'aquelles coses, l'encarregat d'emetre el discurs.**

—Quant a discurs, hi ha coses del disc que a mi no m'agraden i penso que s'ha d'aprofundir molt més i s'ha d'escriure d'una altra manera.

—**Com va sorgir la col·laboració amb la Cobla Bisbal Jove?**

—Per a nosaltres no té gaire importància. Treballar amb ells és de puta mare, però va ser una proposta de l'Auditori de Barcelona, ells van tenir la idea, i ja està.

—**I quedaren contents del resultat d'aquella fusió?**

—Sí, sí, a nosaltres ens va agradar fer això, fou una oportunitat maca. I en part ha estat un èxit gràcies al Xavi [Xavier Molins, director de la Bisbal Jove], perquè els arranjaments els ha fet ell. És gràcies a la seva feina que allò s'aguanta i realment penso que funciona molt bé. Hem fet concerts de nivell bastant alt, del millor que hem fet aquesta gira.

—**El vostre discurs musical és bastant universal, amb els matisos que aporta cantar en català, però la fusió amb una cobla li dona una dimensió nova al vostre repertori.**

—Si hagués de treballar amb una cobla ja escriuria cançons pensant-hi. El que hem fet aquí és sumar la cobla.

—***On és la màgia* suposava un canvi de discurs bastant important. Ja tenen al cap com serà l'altre disc o prefereixen fer una mica de *reset* i ja hi pensaran?**

—Jo vaig fent cançons, vaig fent temes, i de mica en mica el disc es va fent sol. No t'has de proposar "ara faré un disc de tal manera". En tot cas, no tinc gaires ganes de fer-ho [riu].

—**La composició marca el tipus de so?**

—Sí, jo ja tinc idees, tinc una visió de com vull que sigui el disc. No t'ho diré, però no perquè siguis tu, sinó perquè, per no saber-ho, no ho saben els altres dos components de La Iaia. A veure què.

—**Ara Ernest Crusats desconnectarà i farà un viatge a l'estranger. Pensa que això li pot servir d'inspiració, ser fora, veure una altra gent? O en l'era d'internet això ja no té tant de sentit?**

—No marxo pas per cercar la inspiració ni res d'això. El que passa és que marxo sol, pots tenir moments com molt teus, i si tens un ordinador o una llibreta a la mà, de segur que pots aprofitar per compondre alguna cosa. Però el temps aquest és també per trencar una mica amb el tipus de vida que portes quan estàs fent la gira, per dedicar-me a coses meves. Només dedicar-se a La Iaia no *mola*, el grup agafa massa importància, i no pot ser tan important. Si només tens allò a fer, t'hi fiques tant que això fa que no sigui tan *guai*.

—**I supose que més encara un any com el passat, tan intens, amb una**

La iaia amb els membres de la cobla Bisbal Jove al darrere.

repercussió gran del disc. Tot i que *Les ratlles del banyador* també tingué ressò. Ha notat molta diferència?

—Als efectes de sumar gent, amb el primer disc es va sumar molta gent. I

a nivell de vendes, tot i que no és significatiu, es va vendre més. *On és la màgia?* potser no ha agafat un públic tan ampli, però ha agafat un públic que ens interessa més, perquè ens sentim més còmodes i més segurs de com és el segon disc.

—**Deia que no estava molt content amb les lletres, que calia aprofundir el discurs. Quina mena de coses llegeix Ernest Crusats per obrir la ment?**

—Més que llegir, escolto molta música nova. I també llegeixo. Pot semblar una bajanada, però m'agraden molt les biografies d'altres músics, llegir històries d'altres grups. M'agrada també la sociologia i la filosofia. Ara estic llegint Albert Camus i Jean-Paul Sartre. I, en acabant, hi ha el dia a dia, les converses amb la gent, el que fan aquí a Vic, en un local que es diu La Jazz Cava, on passen coses, des de filosofia i poesia a concerts, fins i tot *performances*... I més que res t'acaba influïnt la teva vida ordinària.

—**Més que la dieta intel·lectual?**

—Sí. Coses com la relació amb els teus pares, com evoluciona, el teu estat d'ànim, la gent amb la qual et relaciones... No ho sé. Realment no sé com funciona. No sé si algú que estigui tancat en una habitació té coses més interessants a dir que algú que tingui molts contactes i una vida més rica.

Xavier Aliaga